NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Lui Eriksson

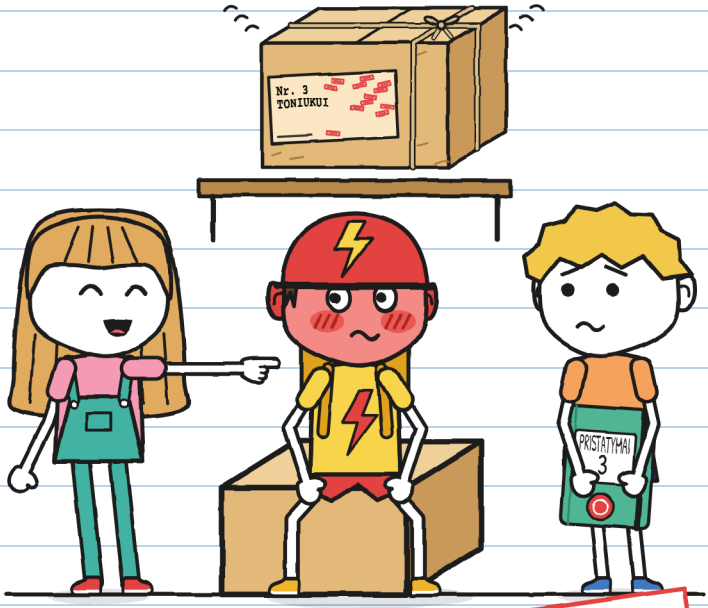

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS L
Aukštesnysis lygis · 11+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS L · Aukštesnysis lygis · 11+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Trečioji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“ ir „Neatidaryti prieš griaustinį“.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Kurjeriai nenukentėjo. Paraudusių – buvo. –J.

Ir pirma ją skaitau aš. –J.

Jei ją rasi, grąžink. Prašau.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje: tikri siuntiniai neparskrenda atgal. Su tikru dviračiu vadovaukis 76 puslapiu. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Šeštadienių kurjeris. Piešia tai, ko niekas neprašė. Tai jo sąsiuvinis.

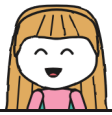

Julita. Rašo žaliai ir pasirašo J. Visada žino, kaip padėti. Tai ir yra bėda.

Tonis. Dviračiu veža ŽAIBO siuntas. Per dešimt minučių arba nemokamai. Raudonuoja dalimis.

Mara. „Neįmanomų pristatymų" savininkė. Dėvi raganos skrybėlę. Žino daugiau, nei sako.

Zoja. Iš ŽAIBO. Greičiausia. Duoda pravardes.

Brunas. Iš ŽAIBO. Kartą pradūrė padangą. Prieš dvejus metus.

Siuntinys Nr. 3. Suskamba, kai jį pajudina. Etiketėje parašytas tik vardas.

R. Siunčia siuntinius, kurių niekam nepavyksta pristatyti. Niekas netaria R. vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 3
Gunio

SLAPTA.

„Slapta“ reiškia, kad pirma skaitau aš. Ir niekam nepasakoju. –J.

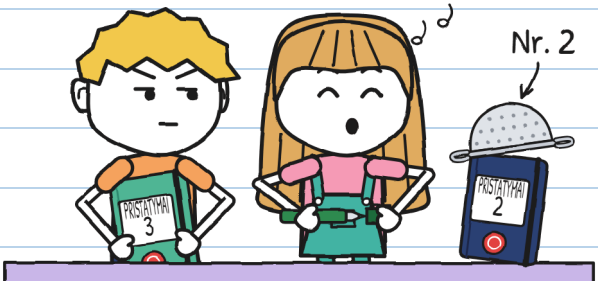

Antrasis sąsiuvinis man pasibaigė per vieną audrą. Šitas žalias ir taip pat su parduotuvės antspaudu. Aš jį ruošiausi pradėti. Pradėjo Julita.

Pradėjau jį už tave, kad padėčiau. Nėra už ką. –J.

Aš pagalbos nebuvau prašęs. Su Julita tai nesvarbu.

SKYRIUS 1

Tilin

Maros parduotuvėje yra lentyna su siuntiniais, kurių niekam nepavyko pristatyti. Jų buvo dvidešimt. Su Julita esame pristatę du: drakono kiaušinį ir bėgiojusias sėklas. Liko aštuoniolika.

Audros naktį, mums jau einant namo, vienas iš jų suskambo.
Tilin.

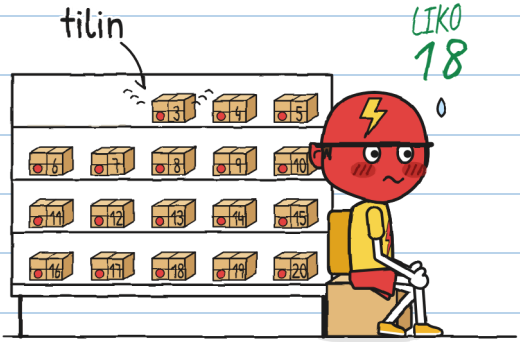

Tai buvo Nr. 3. O Tonis, ŽAIBO kurjeris (per dešimt minučių arba nemokamai), pasidarė šalmo spalvos.

Grąžintieji – tai siuntiniai, kurie visada sugrįžta: jei gavėjas nepasirašo ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina, auštant jie parskrenda atgal į savo lentyną. Visus juos siunčia tas pats žmogus: R.

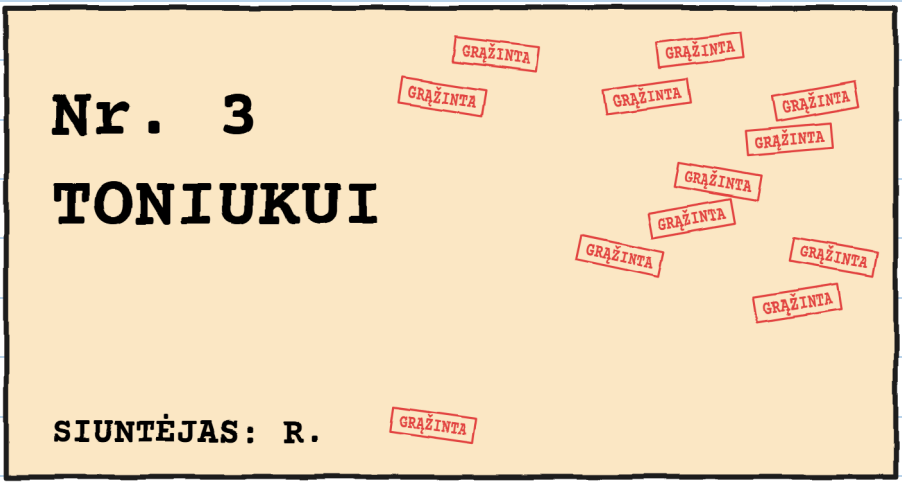

Julita pradėjo skaityti etiketę:

— Toniu...

Ir uždarė burną. Julita niekada nenutyla žodžio viduryje. Pažiūrėjau į Tonį ir supratau, kodėl.

Perskaičiau pusę. Kitą pusę prarijau. –J.

Yra žmonių, kurie paraudonuoja iš karto. Tonis ne: Tonis raudonuoja dalimis. Užsirašiau.

TONIO RAUDONOMETRAS

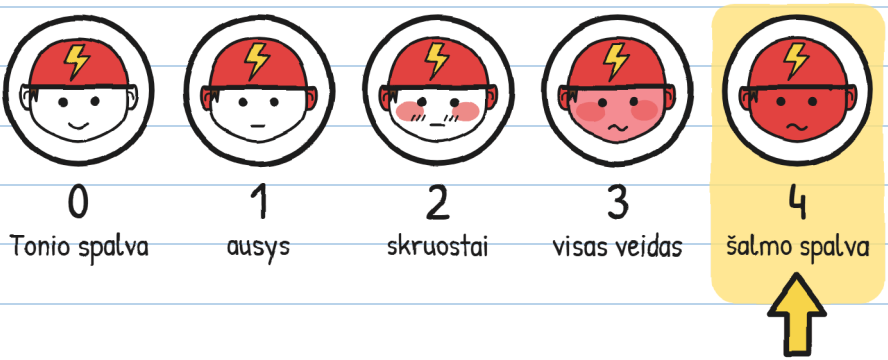

— Tas siuntinys gali palaukti, — labai skubiai pasakė Tonis. — Juk jis laukia jau daug metų, ar ne? Tai dar viena diena. Arba dešimt. ŽAIBAS neskuba.
Pirmą kartą girdėjau ŽAIBĄ taip kalbant.

Tą naktį: 4. Būčiau tai užrašiusi raudonai. Turiu tik žalią. —J.

– Šią naktį nieko neatidarome, – pasakė Mara. – O lentynos be leidimo nelieskite.

Niekas jos nelietė. Ir tada vėl suskambo.

Tilin.

– Tai durys! – pasakė Julita.

Kai ko nors nesuprantu, sudarau sąrašą.

TILIN ĮTARIAMIEJI

Varlė nekalta. Aš ją pažįstu. –J.

Išėjau į šaligatvį to patikrinti. Jau nebelijo.
Atidariau ir uždariau duris: giiirgžt. Paskambinau Tonio dviračio skambučiu: DŽIIIN! Paspaudžiau varlę: kvyk.

Viduje Julita man purtė pirštą: ne. Nė vienas nebuvo tikrasis.
Vėl įėjau. Tonis pasimuistė savo dėžėje.
Tilin.

Prisitūpiau. Tonio dėžė buvo atsišliejusi į lentynos koją.

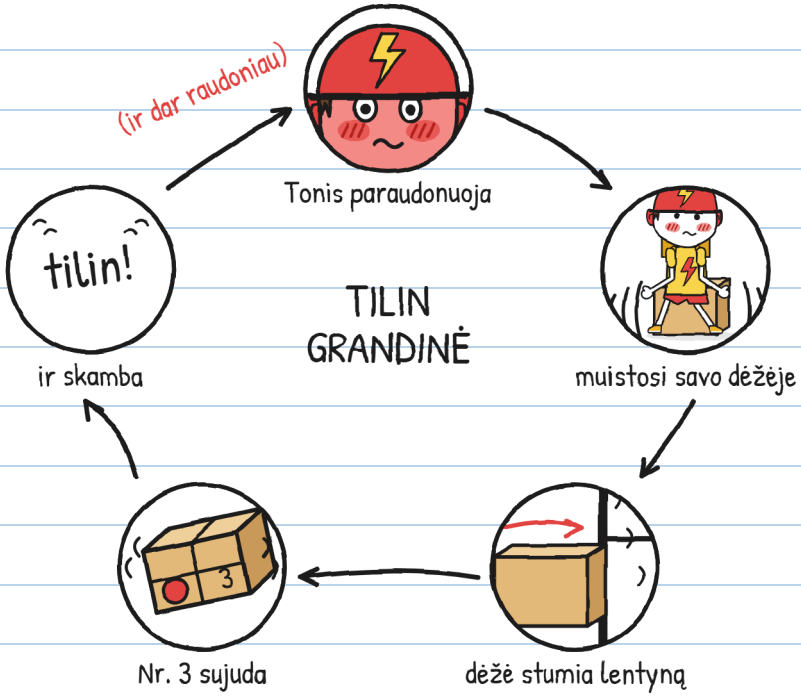

Tai nebuvo magija. Tai buvo Tonis.
Nr. 3 viduje yra kažkas, kas skamba, kai jį pajudina.

Kaip aš. –J.

Tonis nusprendė nejudėti. Tai truko štai tiek:

Tai buvo tik klausimas. Klausimai lentynų nestumdo. –J.

Šitas stumdo.

— Tai buvau aš, — pasakė Tonis, žiūrėdamas į savo batus. — Kai buvau mažas.
Jis tai pasakė taip tyliai, kad varlė išgirdo geriau nei aš.

Julita atvėrė burną. Mačiau, kaip jos klausimai stoja į eilę. Paskui ji pažvelgė į Tonį, kuris vis dar žiūrėjo į savo batus, ir uždarė burną.

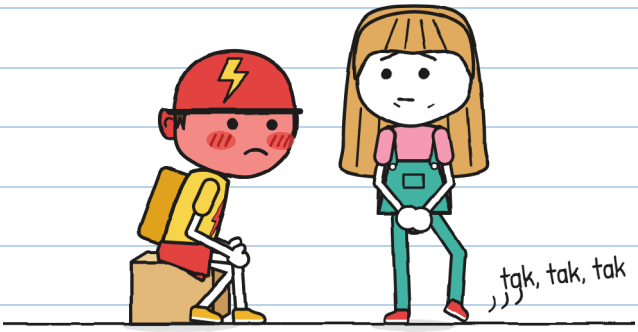

— Daugiau neklausiu, — pasakė ji.
Jai nebuvo lengva. Tai išdavė jos koja.

Klausimai, kurių neuždaviau: devyni.
Visi užrašyti. —J.

— O kodėl niekada jam jo nenuvežei? — paklausiau Maros.

— Dvylika kartų esu jį vežusi. Pažiūrėk į etiketę: nei gatvės, nei namo numerio, nei pavardės. Išbandžiau visus Toniukus, kuriuos suradau.

MAROS TONIUKAI

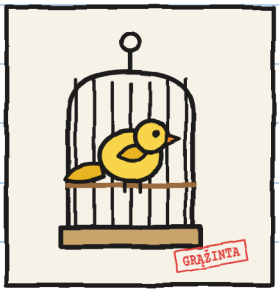

1. Kanarėlė.
(Užmynė etiketę. Netinka.)

2. Don Antonio, 71 metų.
(„Ak, jei būčiau“.)

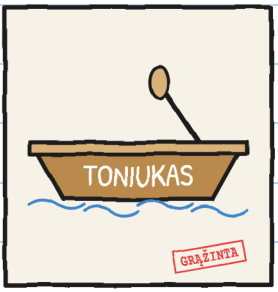

3. Kanalo valtis.
(Neturi rankų.)

— O Tonis? — paklausė Julita.

— Kai paskutinį kartą bandžiau, jo dar nepažinojau, — pasakė Mara ir pažiūrėjo į jį. — O niekas man nepasakė, kaip jį vadindavo vaikystėje.

Mara iš po prekystalio ištraukė violetinį audeklą ir uždengė Nr. 3, tarsi kas uždengtų papūgos narvą, kad papūga užmigtų. Paskui pastūmė Tonio dėžę per du sprindžius nuo lentynos.

– Štai. Dabar gali judėti, kiek tik nori.

Tonis galėjo išeiti. Dviratis stovėjo prie durų: per dešimt minučių jis būtų buvęs kitame rajono gale.

Jis vėl atsisėdo.

Nežinau kodėl. Vis tiek užrašau. O kadangi jo dėžė neturi atlošo, aš jam jį nupiešiau.

Niekas tavęs neprašė jokio atlošo. –J.

Uždarant parduotuvę Tonis liko paskutinis,
segdamasis šalmą.
– Mara. Rytoj ateisiu apie tai pakalbėti. Bet privačiai.
– Šie du – parduotuvės žmonės.
Tonis pažiūrėjo į mus.
– Šitiems gerai. Bet nė vieno iš ŽAIBO.

Tilin jau turėjo savininką. Beliko sužinoti, ar savininkas jo nori.

Aš jau žinau, kaip jam padėti. –J.

Tai mane ir neramina.

SKYRIUS 2

Nesakiau, kad taip

Sekmadieniais parduotuvė neatsidaro. Mara paliko žaliuzes pusiau pakeltas ir pakabino lentelę: UŽDARYTA (išskyrus tave).

Tonis atėjo vienuoliktą. Prieš įeidamas jis pažiūrėjo į vieną gatvės pusę ir į kitą, kaip prieš einant per gatvę. Nė vieno iš ŽAIBO nesimatė.

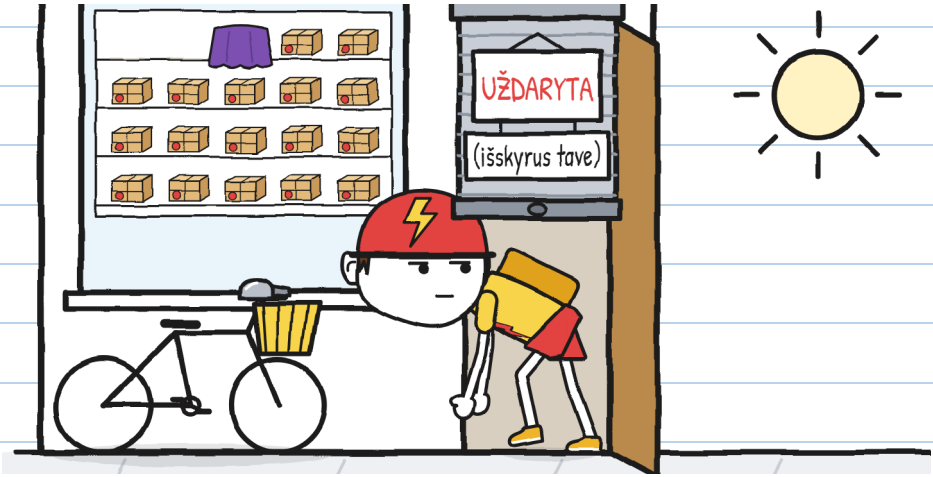

O mes atėjome pusę vienuoliktos. Dėl visa ko. –J.

Mara pastatė Nr. 3 ant prekystalio, nuėmė audeklą ir prabilo, tarsi skaitytų skelbimą:

— Siuntinys numeris trys. Toniukui. Ar tai tu?

— Buvau.

— Man to pakanka. Nori jo?

Tonis pažiūrėjo į dėžę. Dėžė nieko nepasakė.

— Nesakiau, kad taip.

— Bet nesakei ir kad ne.

— Pasakiau, kad nesakiau, kad taip.

Trys sakiniai, kad nereikėtų pasirašyti. Suskaičiavau. –J.

Tonis sugriebė dėžę taip, kaip griebia karštą puodą. Pasvėrė ją. Apvertė. Pridėjo prie ausies ir truputėlį pajudino.
Tilin.
Greitai ją paleido.

— O jei jis parsineš jį namo? — pasakė Julita. — Jei siuntinys nakvoja gavėjo namuose, jis jau pristatytas. Tai logiška.
— Grįžimo antspaudas logikos nepaiso, — pasakė Mara.
— Jam svarbus rašalas.

AR TAI PRISTATYMAS?		
	Pažiūrėti	NE
	Paimti į rankas	NE
	Parsinešti namo	NE
	Pasirašyti ant etiketės rašalu, kuris nenusitrina	TAIP

Antspaudas ir aš galvojame nevienodai. –J.

— Šis pristatymas – jūsų, — pasakė Mara man ir Julitai.
— Kaip ir tas su griaustiniu. Su trimis sąlygomis.
Ji suskaičiavo jas ant pirštų:

1. Jūs neatidarote dėžės. O etiketė – priklijuota.
2. Nr. 3 išeina iš parduotuvės tik tada, kai Tonis paprašys.
3. Pasirašo tas, kas gauna siuntinį, jei nori. Jei nepasirašo, auštant siuntinys sugrįžta, ir čia nieko neatsitiko.

— O jei jis niekada nenorės? — paklausė Julita.
— Tai niekada.

„Niekada“ nėra pristatymo terminas. –J.

Tonis tylėjo ilgai. Julita pamatavo chronometru: keturios minutės. ŽAIBUI – beveik pusė pristatymo.

– Pasiimu ją, – pagaliau pasakė jis. – Uždarytą. Pagalvoti. Kol kas.
– Ar tu to prašai? – paklausė Mara.
– Prašau aš.

Užsirašiau, kaip jis išėjo, kad niekas negalėtų teigti ko kita:

IŠDAVIMO KORTELĖ

- [x] Dėžė: uždaryta
- [x] Etiketė: priklijuota
- [x] Prašo: Tonis
- [ ] Parašas: dar ne

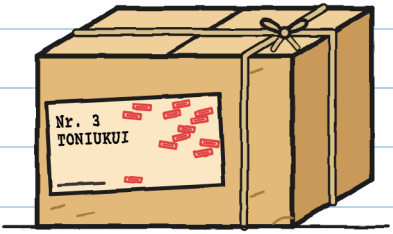

Lauke Tonis įdėjo Nr. 3 į savo dviračio krepšį. Kai paleido, jis suskambo: tilin.

Jis stovėjo žiūrėdamas į vairą, kur turi ŽAIBO skambutį, tarsi būtų kažką prisiminęs.
— Kas? — paklausė Julita.
— Nieko.
Nuėjo pėsčiomis, vesdamasis dviratį. Tonis niekada neina pėsčias.

Tas „nieko“ buvo „kažkas“. Reikia jam padėti. –J.

Nuo durų pamačiau du ŽAIBO dviračius, sustojusius kampe.

– Toni! Ką vežiesi krepšyje? – sušuko mergina su iki juosmens siekiančia kasa.

– Pristatymą.

– Kam?

– Klientui.

Jis nemelavo. Bet prieš atsakydamas apsuko dėžę, kad etiketė žiūrėtų į jį.

Dabar suprantu tą „nė vieno iš ŽAIBO“. –J.

Tą naktį palikau pakeltas savo kambario žaliuzes. Gyvenu priešais parduotuvę: jei Nr. 3 grįš, aš jį pamatysiu.

— Guni? — pasakė mama iš koridoriaus. — Ko tu nemiegi?
— Stebiu siuntinį.
— A. Na gerai. Bet stebėk jį apsivilkęs pižamą.

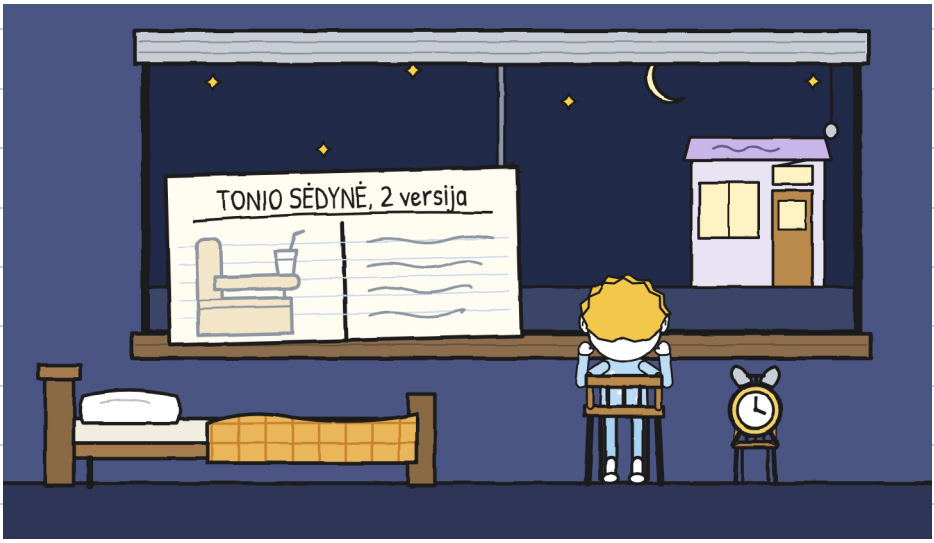

Aš irgi norėjau stebėti. Mano langas žiūri į kiemą. –J.

Auštant Nr. 3 pasigirdo anksčiau, nei pasirodė.

Tilin, tilin, tilin.

Jis atskrido virš stogų, neskubėdamas, skambėdamas kaip ledų vežimėlis. Įsižiebė trys langai. Sulojo šuo. Nr. 3 įsmuko pro langelį virš durų, kurį Mara palieka atvertą kaip tik tam.

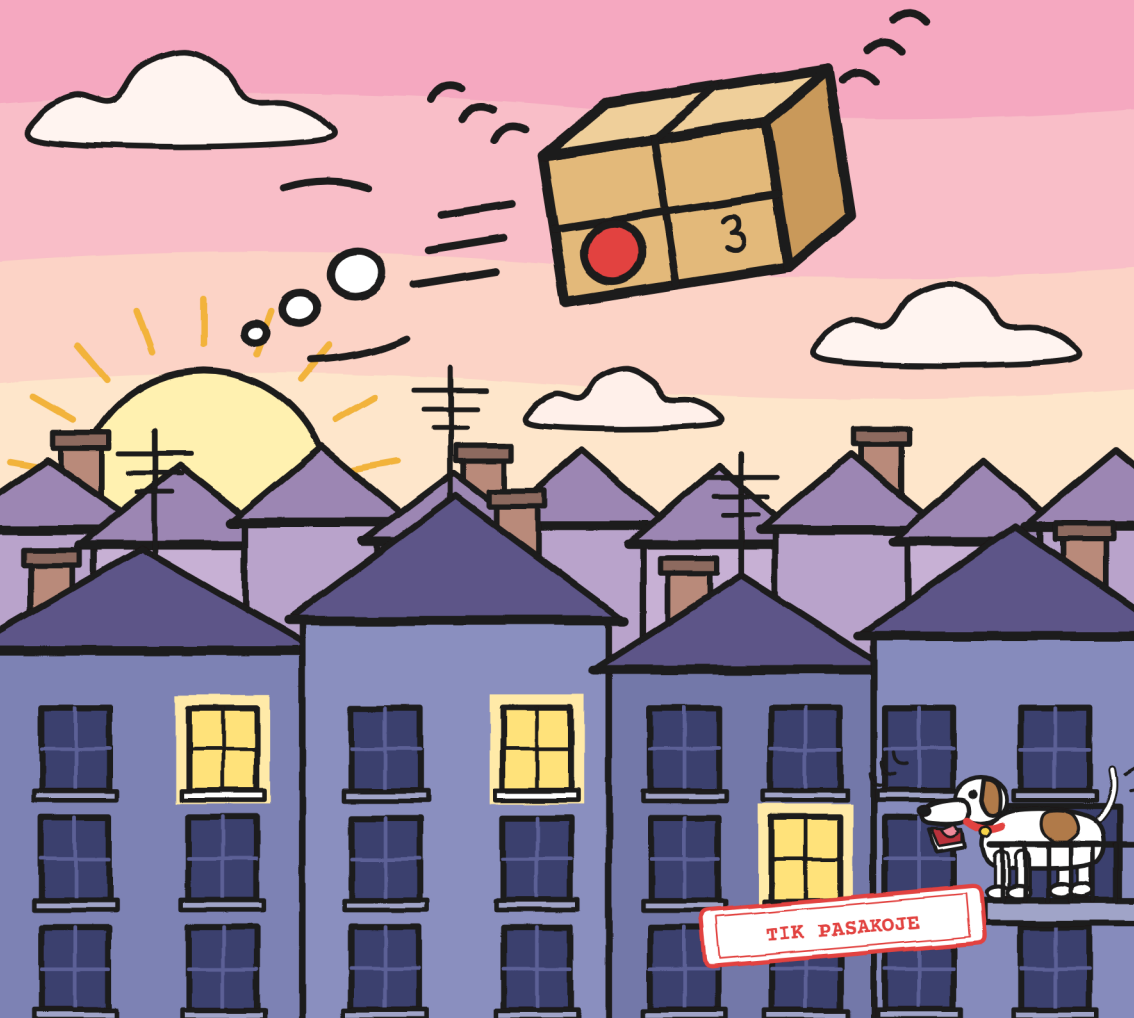

Po pamokų nuėjome į parduotuvę. Nr. 3 stovėjo savo lentynoje. Jis turėjo vienu antspaudu daugiau: trylika.

NR. 3 GRĮŽIMAI

Nr. 13 pirmadienis, auštant skambėdamas

girdėjome: mama, pusė rajono, 4 numerio šuo ir aš

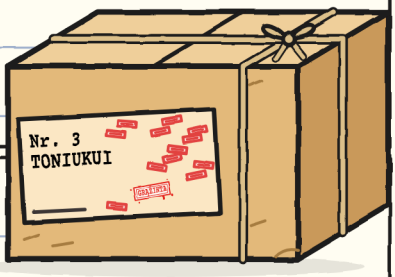

— Tai ne bausmė, — pasakė Mara. — Tai taisyklė. Nepasirašė niekas: jis sugrįžta.

Trylika antspaudų. Tokiu tempu dėžės nebebus matyti. —J.

Tonis atėjo dvidešimt po penkių, baigęs savo pristatymą. Jis neklausė, ar siuntinys grįžo: girdėjo jį praskrendant virš savo namų.

To aš nemačiau. Man papasakojo jis:

KĄ MAN PAPASAKOJO TONIS

— Palikau ją ant kilimėlio prie durų. Visą naktį.
— O kodėl neįnešei į namus? — paklausė Julita.
— Namie jau ir taip pakankamai žmonių mane šitaip vadina.

— Vieno parašo užtektų viskam sutvarkyti, — pasakė Julita, kai Tonis išėjo. — Vieno. Tai užtrunka dvi sekundes. Išmatavau chronometru, pasirašydama pati.

Atidariau sąsiuvinį ir rašiau tušinuku, stipriai spausdamas, kad žalia jo neuždengtų:

Perskaičiau. Nesutinku. Kol kas. –J.

Turiu kitą idėją. Nežiūrėk į mane taip. –J.

SKYRIUS 3

Autografai

Antradienį, išėjus iš mokyklos, šaligatvyje prieš parduotuvę stovėjo stalas. Jis turėjo geltoną staltiesę iki žemės, plakatą Julitos raštu ir, pačiame viduryje, kažkokį daiktą po staltiese.

— Tai pultas, — pasakė Julita. — Kad būtų patogiau pasirašyti. Renku autografų kolekciją.

— Nuo kada renki autografus?

— Nuo vakar.

Ant pulto gulėjo lapas su linijomis. Apačioje – langelis. Bent jau taip atrodė: iš tikrųjų tai buvo žirklėmis iškirptas langiukas. Staltiesė turėjo tokį patį, tiesiai po juo.

Pakėliau kampą. Pultas buvo Nr. 3, paguldytas, su etikete į viršų.

KAIP TAI VEIKIA

1. Lapas su langiuku.

2. Staltiesė su skyle.

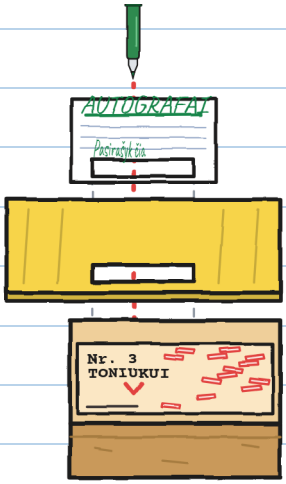

3. Nr. 3 etiketė – tuščioji jos dalis.

4. Kas pasirašo langiuke... pasirašo ant etiketės.

– Mano flomasteriu, – sušnabždėjo sužavėta Julita. – Rašalu, kuris nenusitrina. Rytoj jis jau negrįš, o Tonis nieko nesužinos, kol jam to nepaparodysime. Staigmena!

– Tonis neprašė, kad jis išeitų iš parduotuvės, – pasakiau. – Antra sąlyga.
– Jis dar padėkos.
– O Mara?
– Ji kalbėjo telefonu. Pasakiau, kad tai autografų stalas. Ir jis toks yra.
– O pultas?
– Apie tai ji neklausė.

Priminiau jai apie Florą ir aštuntąją sėklą: Julita neleido Florai pasirašyti per anksti.
– Tai ne tas pats. Tas buvo pusiau atliktas pristatymas. Šitas – trumpesnis kelias.
– Tai daryk tu. Aš ne.

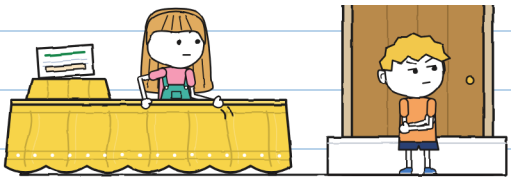

Atsisėdo ant laiptelio, labai oriai. Nepadėjo nė trupučio. –J.

ŽAIBAS pravažiuoja mūsų gatve dešimt po penkių. Jų trys, vienas paskui kitą.

ŽAIBO KORTELĖS

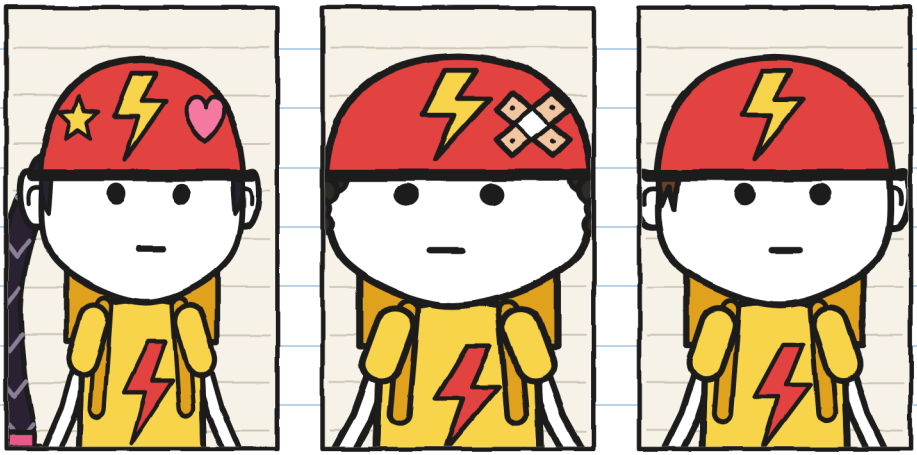

ŽOJA, „Raketa“:
greičiausia.
Duoda pravardes.

BRUNAS, „Pradūrimas“:
kartą pradūrė padangą.
Prieš dvejus metus.

TONIS:
be pravardės.
Kol kas.

– Autografai? Mūsų? – pasakė Žoja. Ji sustojo ir nulipo nuo dviračio.

Niekas niekada nebuvo prašęs jų autografo. Todėl ir veikia. –J.

Žoja pasirašė pirmoji, su žvaigždute raidėje o. Brunas parašė „Brunas“. Žoja jį perbraukė ir parašė „Pradūrimas“.

– ŽAIBE pravardės prilimpa visam laikui, – paaiškino man Brunas nesupykęs. – Aš kartą pradūriau padangą.

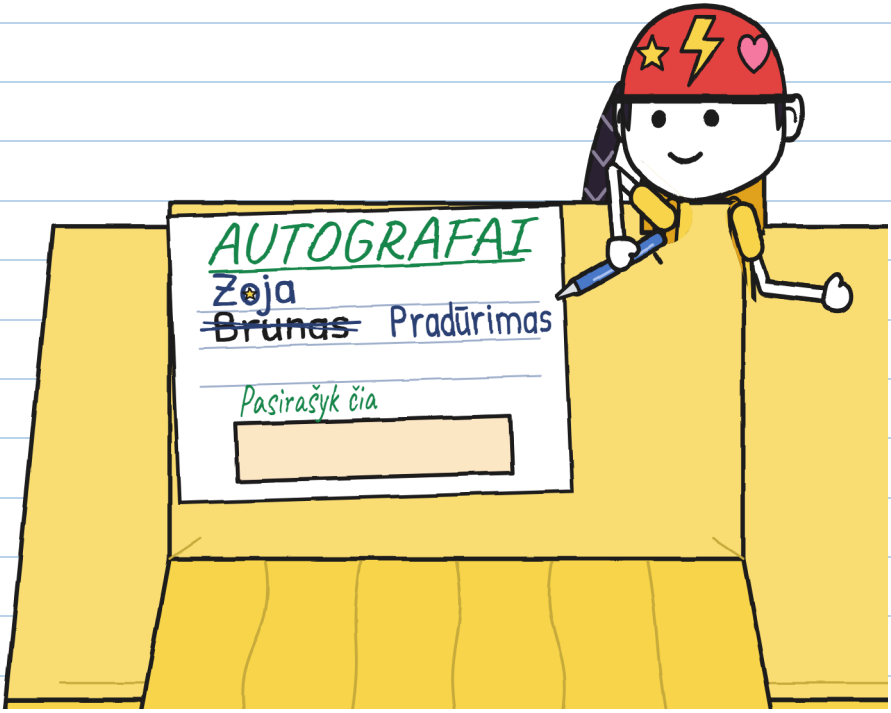

Tonis nebuvo nulipęs nuo dviračio. Jis žiūrėjo į stalą taip pat, kaip sekmadienį žiūrėjo į Nr. 3.

— Tavo eilė, Toni, — pasakė Julita. — Čia apačioje, langelyje. Tai garbės vieta.
Ir padavė jam savo žalią flomasterį.
Tonio autografo niekas niekada nebuvo prašęs. Jis nulipo nuo dviračio ir išsitiesė.

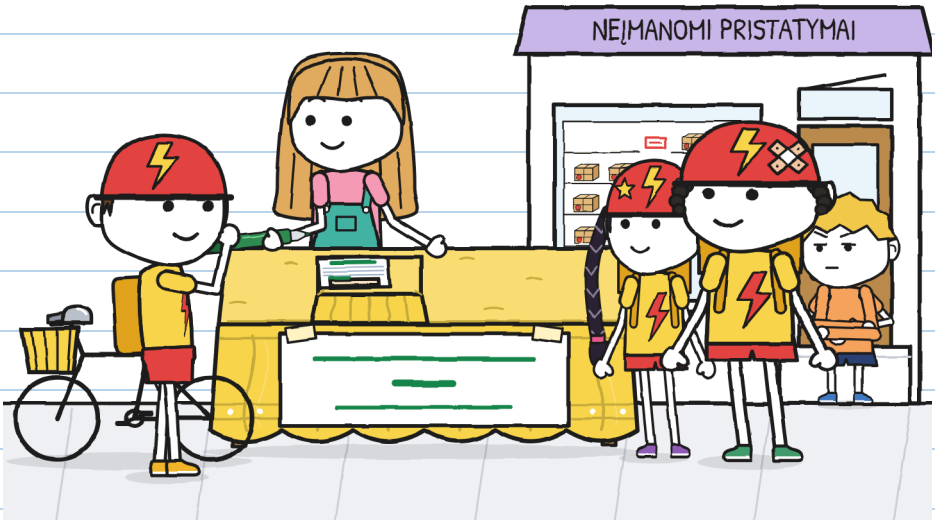

Aš viską mačiau nuo laiptelio, burna pilna „tai ne mano reikalas".

Atsistojau.

— Toni, pala...

Pavėlavau. Tonis vienu truktelėjimu pritraukė pultą, kad pasirašytų, ir po staltiese kažkas prabilo anksčiau už mane:

Tonis pakėlė staltiesę.

— „To-niu-kui“, — perskaitė Zoja lėtai, tarsi skelbtų laimėtoją.

— Toniukas? — pasakė Brunas ir nusijuokė.

Zoja nesijuokė. Zoja mąstė.

Tonis nešaukė. Lėtai užmovė flomasteriui dangtelį ir paliko jį ant lapo. Nepasirašęs.

– ŽAIBAS spąstų nepasirašo.

Jis sugriebė dviratį už vairo ir nuėjo pėsčiomis. Niekas nesekė iš paskos.

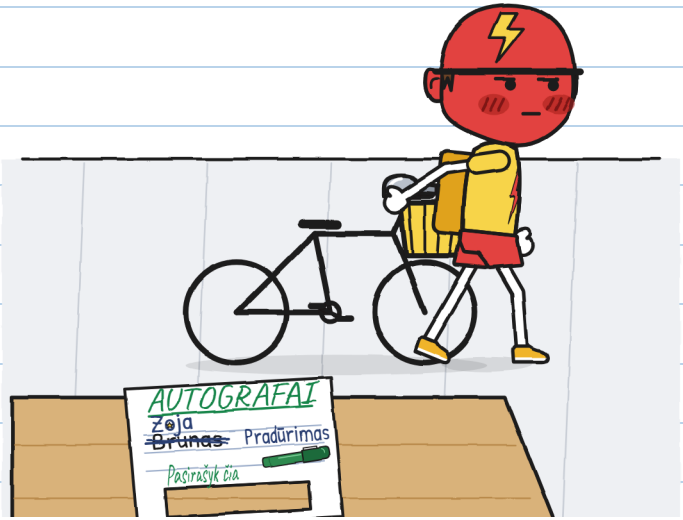

Jis buvo šalmo spalvos. Bet tai nebuvo gėdos raudonis. Tai buvo kitoks.

Raudonometras tokiam raudoniui skaičiaus neturi. –J.

Mara išėjo su violetiniu audeklu. Ji neklausė, kas tai padarė: pažiūrėjo į tuščią vietą lentynoje, pažiūrėjo į stalą ir pažiūrėjo į Julitą.
Ji uždengė Nr. 3 ir paėmė jį ant rankų.
— Šis siuntinys nepristatytas, — pasakė ji Žojai ir Brunui. — O ką rašo etiketė - tai Tonio reikalas.

Jie išvažiavo, nė karto nepaskambinę skambučiais.

Padėjau Julitai surinkti: staltiesę, plakatą, lapą su dviem parašais ir skyle. Nesakiau jai „aš juk sakiau“. Nepasakiau ir „nieko neatsitiko“, nes atsitiko.

— Tu nieko nepadarei, — pasakė ji.

— Perspėjau per vėlai. Galėjau tai pasakyti anksčiau. Arba pašaukti Marą.

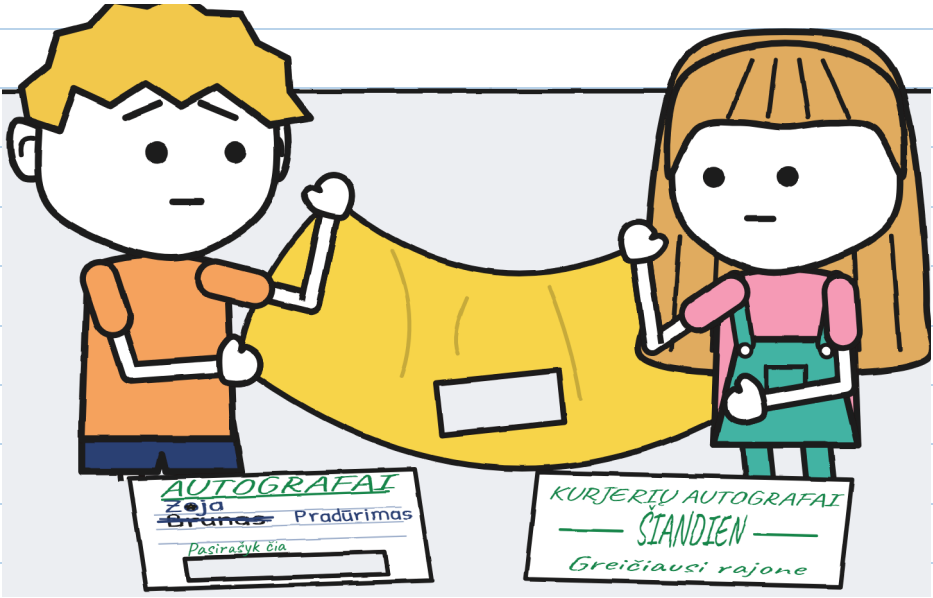

Paskui Julita įėjo ir viską papasakojo Marai, pati viena, nieko nepraleisdama: langiuką, staltiesę, lentyną, telefoną.

— O Toniui, — pasakė Mara, — papasakosi tu.

Trečiadienį Tonis pravažiavo dešimt po penkių ir nesustojo. Dvidešimt po penkių pravažiavo vėl. Trečią kartą Julita jau stovėjo šaligatvio viduryje su popieriaus lapu.

ATSIPRAŠYMAS

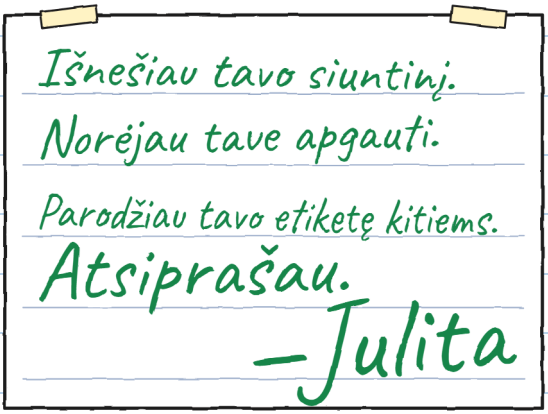

Tonis ją perskaitė nenulipdamas nuo dviračio.

– Gerai. Perskaičiau.

– Ar atleisi man?

– Pasakiau, kad perskaičiau.

Tą popietę parduotuvėje Tonio dėžė liko tuščia.

Pasirašiau pilnu vardu. Tai buvo minimumas. –J.

SKYRIUS 4

Mažas dviratukas

Ketvirtadienį Tonis įėjo į parduotuvę, nesidairydamas į gatvės puses. Po pažastimi nešėsi dviratuką.

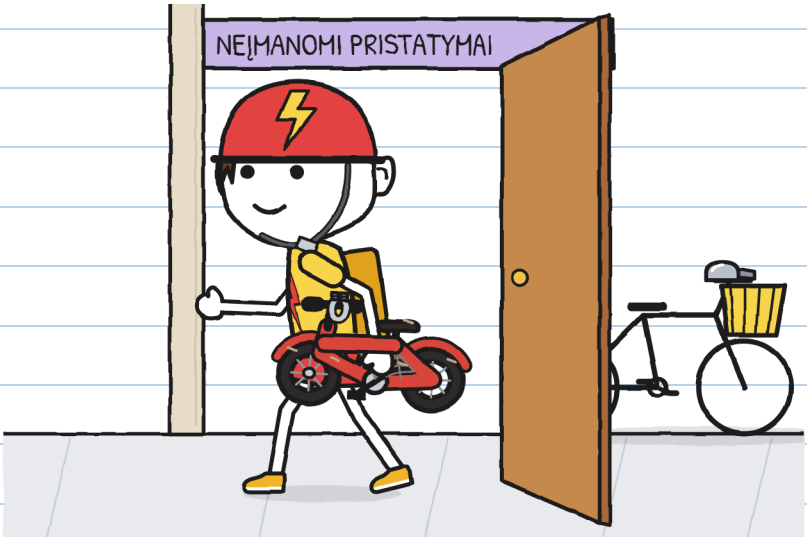

Tai nebuvo jo dabartinis dviratis. O gal buvo:
jo ankstesnis.

— Nuo sekmadienio galvoje man skamba tilin, — pasakė jis. — Atrodo, žinau, iš ko tas garsas. Noriu patikrinti, ar gerai prisimenu.

— Noriu jį atidaryti. Bet ne čia. Ten, kur nėra vitrinos.
Mara nusivedė mus į galinį kambarį.
— Atidaryti, kad pažiūrėtum, nereiškia pasirašyti, —
pasakė ji. — Be parašo auštant jis sugrįžta.

— Ar galiu likti? — paklausė Julita. Ji paklausė.
Tonis delsė.
— Jei nieko nelysi.
— Nei dėžės, nei temos.

Tonis atrišo virvutę. Viduje buvo laikraštinis popierius, toks senas, kad plyšo pats. O tarp popieriaus...

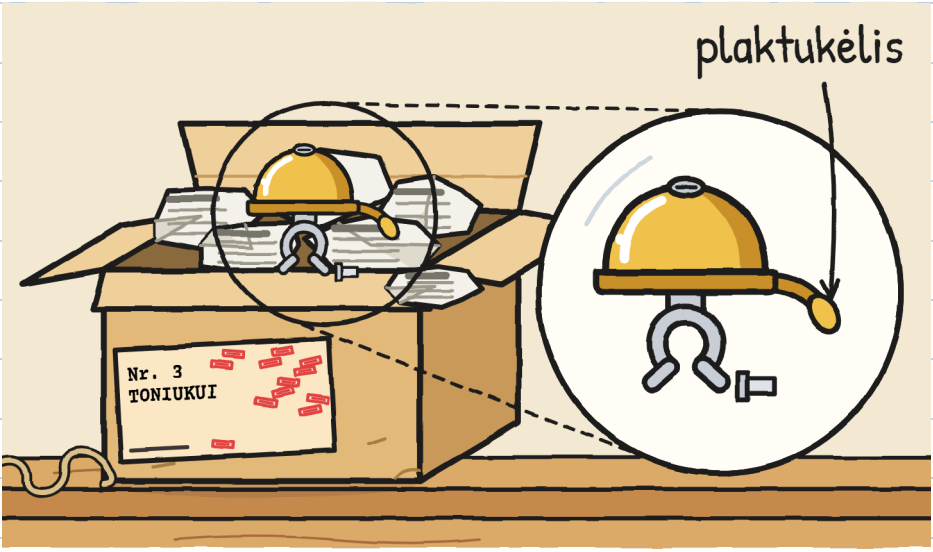

Dviračio varpelis. Mažas, auksinis, su plaktukėliu, pritvirtintu prie spyruoklės: užtenka papurtyti, ir jis suskamba.

Nr. 1 kandžiojosi. Nr. 2 bėgiojo. Nr. 3 tik skamba.

Nei drakono, nei letenų. Varpelis. Man patinka. –J.

Apačioje buvo raštelis, sulenktas į keturias dalis.

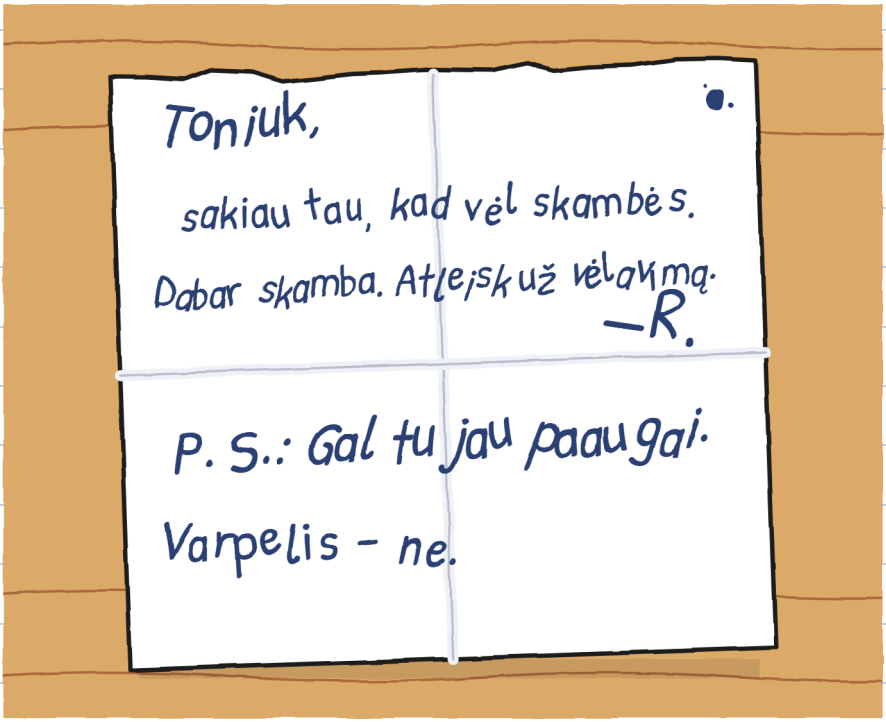

Tonis ją perskaitė du kartus.

— Kokia bloga rašysena, — pasakė jis. Ir daugiau nieko ilgą laiką.

R. žodį ištesi vėlai. Taip sakė Flora. Nepasakė, KIEK vėlai. —J.

Tada Tonis pastatė dviratuką ant stalo.

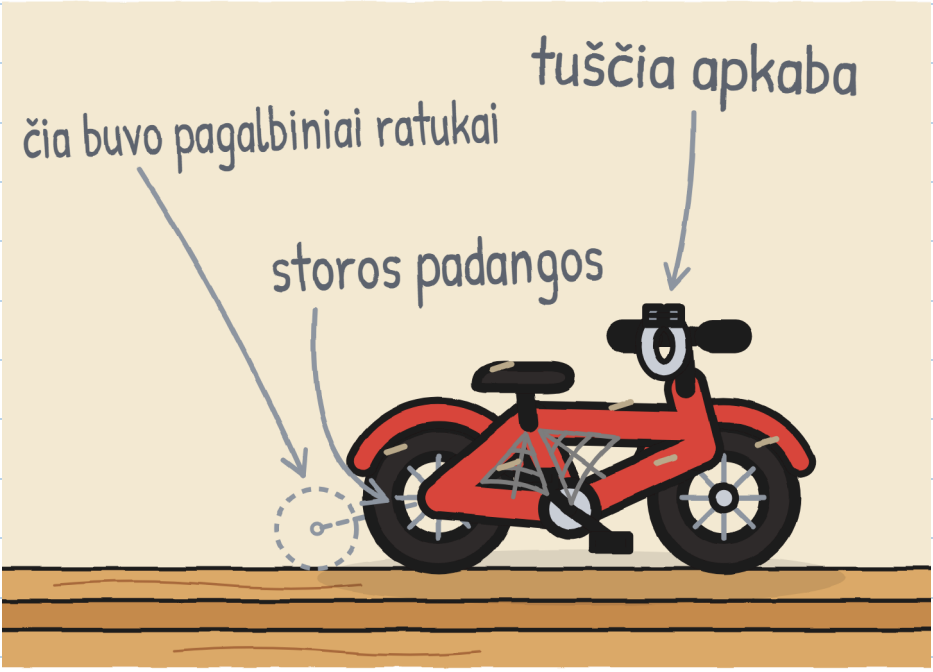

— Buvo mano. Turėjo šitą varpelį. Vieną dieną jis nustojo skambėti: tik darė klak. Kažkas man pasakė: „Duok jį man, Toniuk, aš sutaisysiu ir grąžinsiu“.

— Kas? — išsprūdo Julitai, ir ji užsidengė burną.

— Veido neprisimenu. Prisimenu varpelį. Ir tai, kad ilgai laukiau.

– Namie mane vis dar vadina Toniuku, – pasakė Tonis.
– ŽAIBE – ne. ŽAIBE aš esu Tonis: pats užrašiau kortelėje pirmą dieną.
– O kas blogo Toniuke? – paklausiau.
– Nieko. Kol nepasako Žoja. ŽAIBE pravardės prilimpa visam laikui. Pažiūrėk į Bruną.

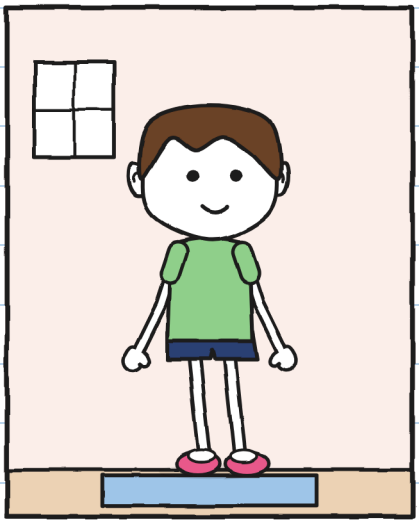

NAMIE: Toniukas

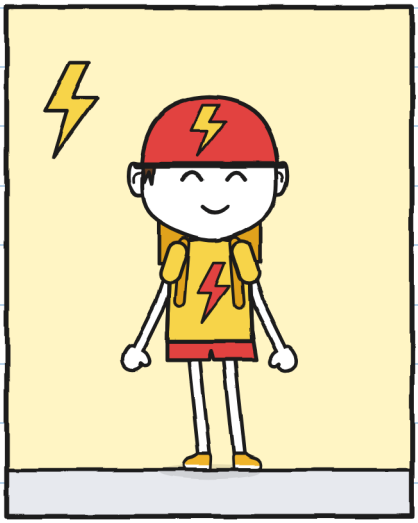

ŽAIBE: Tonis

– Brunas mane vadino Toniuku šešis kartus nuo antradienio, – pridūrė Tonis.
Julita savo kampe pasidarė visai maža.

– Ar vis dar tilpsi? – paklausė Julita. Ji negalėjo susilaikyti.
Mara nuleido dviratuką ant žemės. Tonis atsisėdo.

Tilpo. Daugmaž.
Mara išleido garsą, kuris kitam žmogui būtų buvęs juokas. Tonis irgi nusijuokė. Nuo šeštadienio nebuvau jo matęs juokiantis.

Raudonometras: 0. Užrašau, nes tai irgi skaičiuojasi. –J.

— Tavo dabartiniame dviratyje jau yra skambutis, — pasakiau. — ŽAIBO. Neprivalai jam uždėti šito. Gali jį pasilikti. Arba leisti jam sugrįžti.
— Žinau, — pasakė Tonis. Bet pažiūrėjo į mane, tarsi niekas jam to dar nebūtų sakęs.

Julita vienuolika minučių tylėjo ir klausėsi, padėjusi flomasterį į šalį.

11 min.

Vienuolika minučių. Man nutirpo liežuvis. —J.

– Noriu jį išbandyti pats vienas, – pasakė Tonis.
Išėjome visi trys. Tonis uždarė galinio kambario duris.

Julita nuėjo į tolimiausią parduotuvės kampą, kad negirdėtų. Aš, kad negirdėčiau, piešiau: Tonio sėdynė jau turi stogelį. Vis tiek girdėjosi.

Tilin.
Tai buvo tas pats tilin, kaip šeštadienį. Paskui dar vienas. O paskui nė vieno ilgą laiką.

Išėjo jis nešinas varpeliu rankoje ir dėže po pažastimi.
— Pasiimu ją iki rytojaus. Nepasirašęs.
— Tada auštant ji sugrįš, — pasakė Mara.
— Tegul sugrįžta. Noriu žinoti, kaip tai - turėti ją vieną naktį.
— O jei paliks varpelį ne dėžėje? — paklausiau aš.
— Niekada to nebandžiau, — pasakė Mara. — Ir nebandysiu septintą ryto.
Tonis viską sudėjo atgal.

Iki rytojaus liko keturiolika valandų. Ketinu jas suskaičiuoti. —J.

Penktadienį mano gatvė vėl suskambo: tilin, tilin, tilin.

Grįžimas Nr. 14.

To, kas buvo prieš tai, nemačiau. Man papasakojo Tonis:

– Šį kartą jis nemiegojo ant kilimėlio. Miegojo ant mano naktinio staliuko. Auštant pradėjo daužytis į stiklą, ir aš jam atidariau langą.

Jis atidarė langą siuntiniui. Koks mandagus. –J.

Nupiešiau abu Tonio dviračius, vieną šalia kito. Prie dabartinio nupiešiau varpelį, kuris labai gražiai atrodo. Julita užklijavo ant jo popierėlį.

anksčiau dabar

Ji buvo teisi. Truputį erzina.

SKYRIUS 5

Privačiai

Penktadienio popietę Nr. 3 stovėjo savo lentynoje, su keturiolika antspaudų. Tonis savo dėžėje žiūrėjo į jį iš tolo.

Julita jau dvi dienas kažką ruošė. Bijojau blogiausio. Tai buvo lapas su dviem variantais.

Tonis perskaitė lapą. Paskui pažiūrėjo į Marą.

— Jei pasirašysiu, kas apie tai sužinos?

— Aš. Ir mano registro knyga, kuri neišeina iš šio stalčiaus.

— O ŽAIBAS?

— Aš ŽAIBUI nepasakosiu. Registro knyga – ne lentelė ant sienos.

Lentelėje – skaičiai. Vardai lieka stalčiuje. –J.

Tonis atsistojo nuo savo dėžės.

– B.

Julita nešoktelėjo. Mačiau, kaip ji nešoktelėjo.

– Galiniame kambaryje, – tęsė Tonis. – Ir noriu, kad jūs būtumėte. Jūs abu.

– Ir aš? – paklausė Julita.

– Tu esi ta, kuri labiausiai nori, kad pasirašyčiau. Man geriau, kad būtum priešais akis.

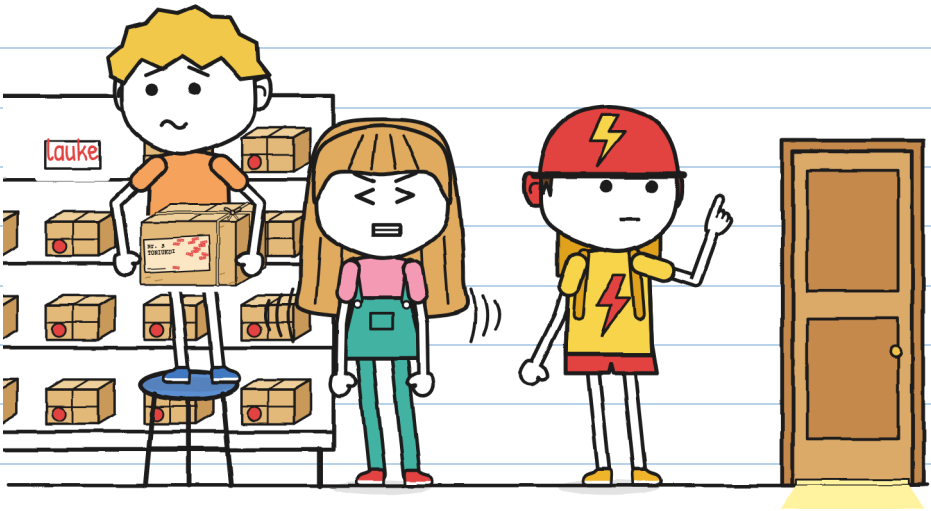

Galiniame kambaryje Tonis vėl išsitraukė varpelį ir raštelį. Jis lėtai juos apžiūrinėjo, kaip žmogus, skaičiuojantis grąžą.

– Prieš pasirašydamas, žiūriu, ką pasirašau, – pasakė jis niekam į akis nežiūrėdamas.

Julita pasidarė savo marškinėlių spalvos.

Julita padavė jam savo žalią flomasterį ir atsisėdo ant maišo kampe.

– Ką darai? – paklausiau.

– Atsisėdu ant savo rankų. Kad nepadėčiau.

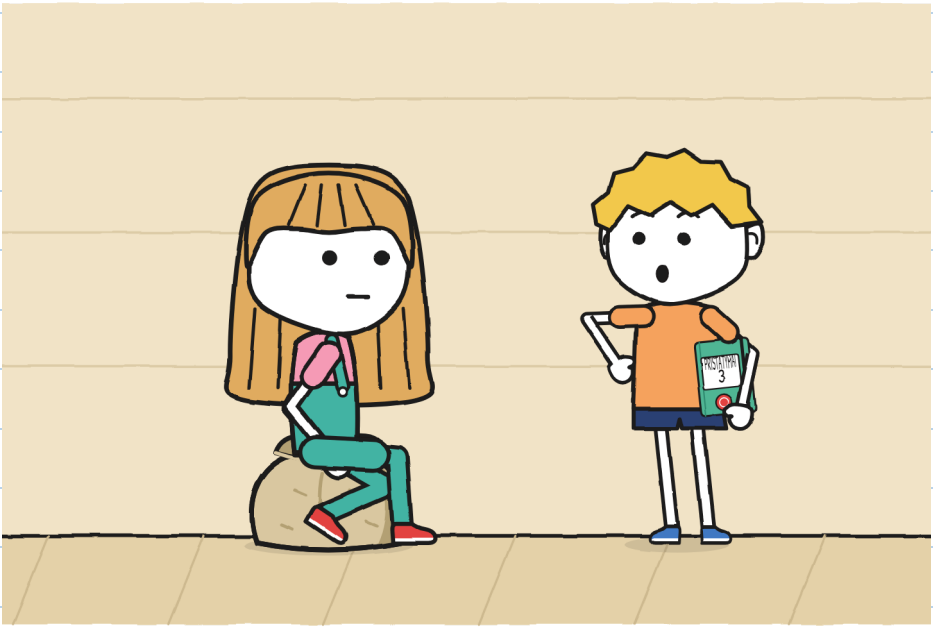

Uždariau sąsiuvinį ir pasikišau jį po pažastimi.

Vėliau jis viską užrašė. –J.

Tonis nukėlė flomasterio dangtelį ir pasirašė.

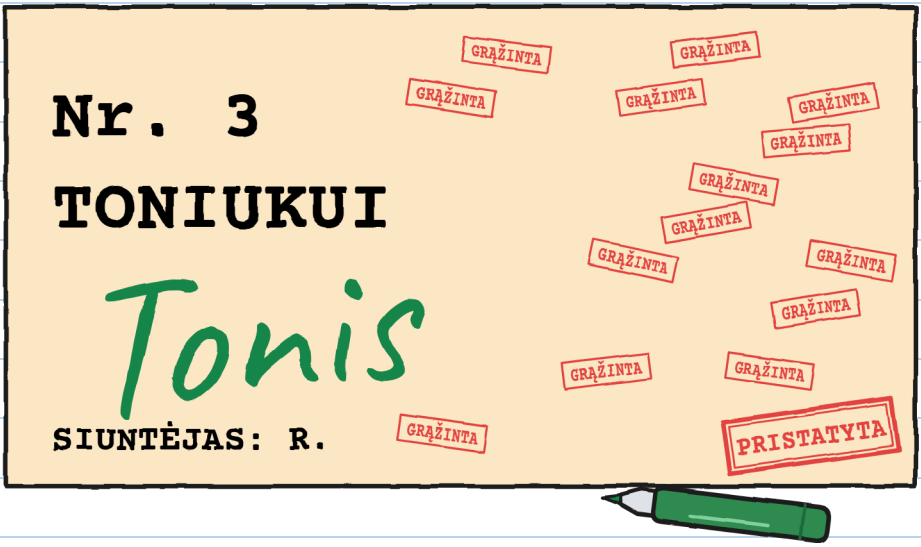

Etiketėje buvo parašyta „Toniukui“. Parašas – „Tonis“.

— Ar taip tinka? — paklausė jis Maros. — Tai ne tas pats vardas.

— Pasirašo tas, kas gauna, — pasakė Mara. — O gavai jį tu.

Mara įrašė pristatymą į savo knygą. Julita jau laikė rankoje mėlyną taburetę. Ji padėjo ją ant žemės.

– Ar galiu pakeisti lentelę? – paklausė ji. Paklausė Tonio, o ne Maros.

Tonis pažiūrėjo į lentelę.

– Ten parašytas tik skaičius.

– Tik.

– Gerai.

Aš paklausiau pirma. Tebūnie užrašyta. –J.

Tonis išėjo į šaligatvį, atrėmė savo dviratį į sieną ir iš kuprinės išsitraukė atsuktuvą.

– Uždėsi jį? – paklausiau.

– Taip.

– O ŽAIBO skambutis?

– Tas – ŽAIBO. Šitas – mano.

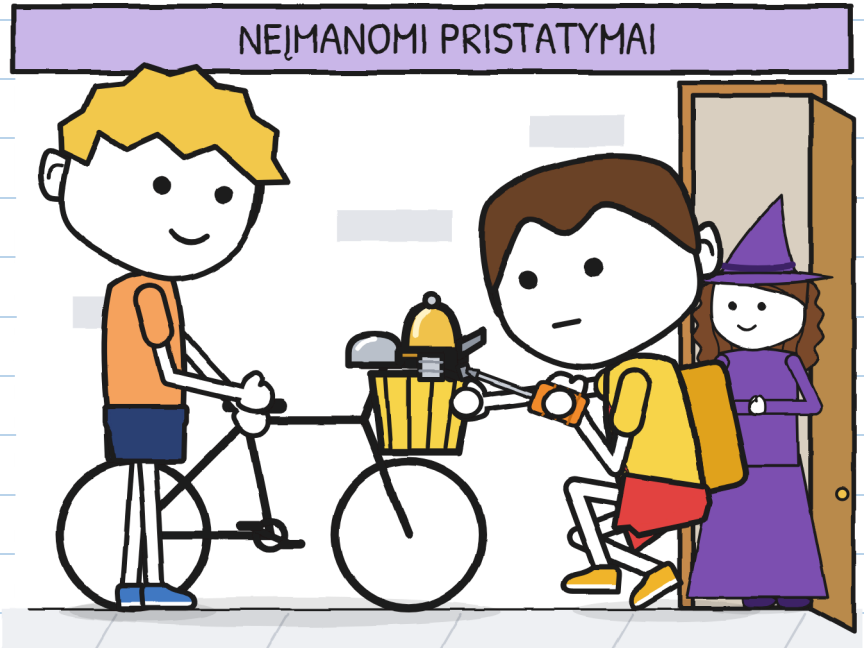

Uždėjo jis pats. Aš tik palaikiau dviratį, ir tik todėl, kad paprašė. Paskui jis pirštu patapšnojo plaktukėlį.

Tilin.

Dešimt po penkių pravažiavo ŽAIBAS. Brunas sustojo.

— O kas čia skamba?

— Varpelis.

— Iš kur jis?

— Buvo mano.

— Iš tada, kai buvai Toniukas?

Pažiūrėjau į Tonio veidą. Nieko. Net ausys neparaudo.

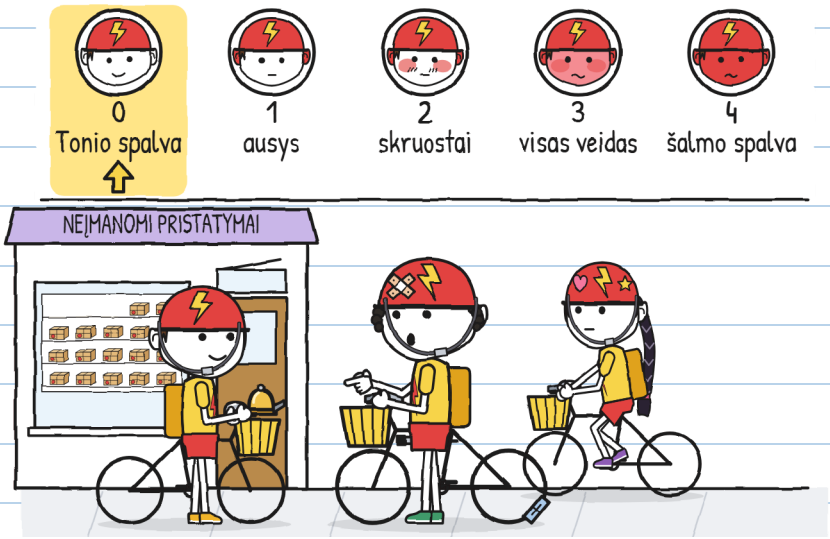

— Iš tada, kai mane taip vadino. Dabar mano vardas - Tonis. O tu kaip vadiniesi?

— Pra... — Brunas nutrūko. — Brunas.

— Vadinasi, Brunai.

Brunas pakėlė galvą. ŽAIBE jau dveji metai, kai niekas nevadino jo Brunu.

Žoja atvėrė burną.

Tonis kartą patapšnojo plaktukėlį.

Tilin.

Žoja uždarė burną. Susimąstė.

— Gražiai skamba, — pasakė ji. — Vėluojame, Toni.

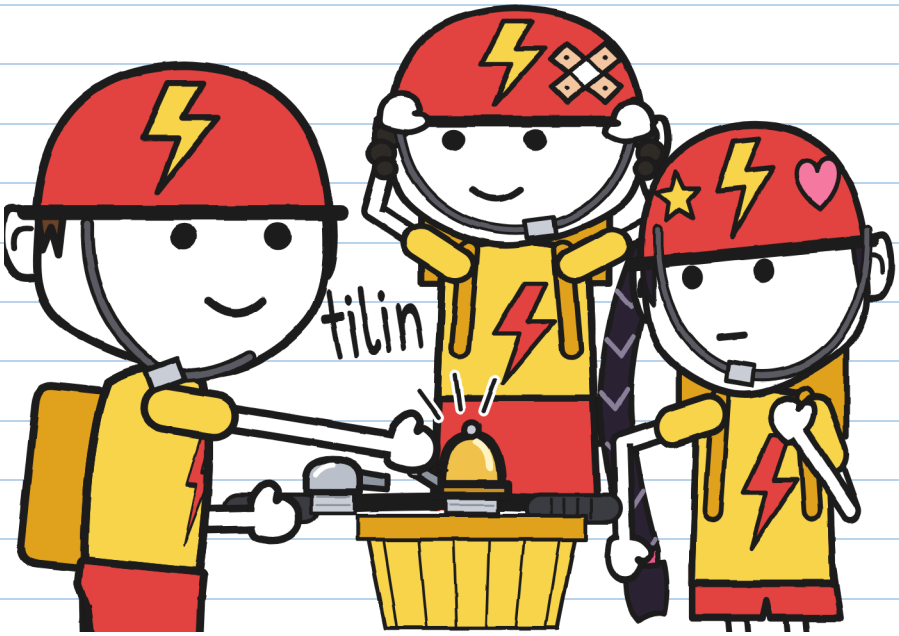

Ji pasakė „Tonis“. Be jokių priedų. –J.

Tą naktį vėl palikau žaliuzes pakeltas.

– Vėl stebi? – paklausė mama.

– Šiandien stebiu, kad nieko nenutiktų.

– Man tai puikiai sekasi. Miegok.

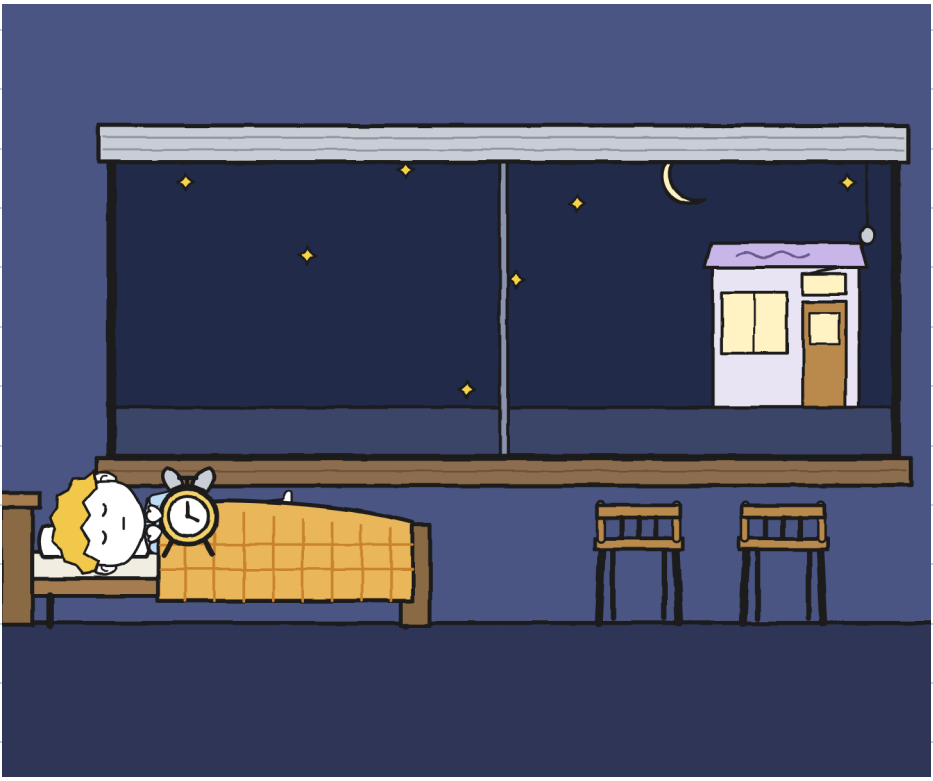

Užmigau su neužděngtu flomasteriu. Mano pagalvė žalia. –J.

Išaušo.

Nieko neskambėjo.

Nė tilin, nė lango, nė 4 numerio šuns.

Tai gražiausia tyla, kokią esu girdėjęs savo gatvėje.

SKYRIUS 6

Kol kas

Šeštadienį, dešimtą valandą, nupiešiau lentyną: septyniolika siuntinių ir trys tuščios vietos.

Mara įklijavo etiketę į savo knygą, prie kitų dviejų.

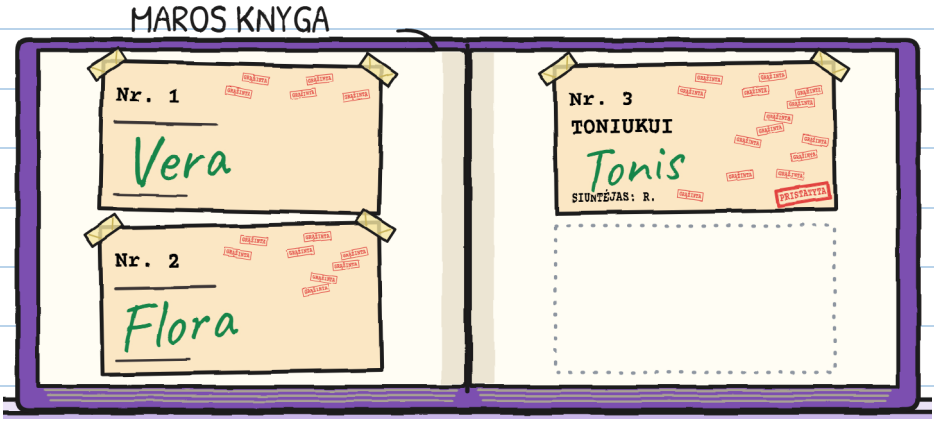

Kiaušinis, sėklos ir varpelis. Visi trys pavėlavo. Visi trys atkeliavo.

Trečiąjį pasirašė Tonis. Šį kartą aš tik padaviau jam flomasterį. –J.

Tonis atsisėdo savo dėžėje ir pasimuistė. Šį kartą į lentyną nepažiūrėjo.

– Dėžė tebėra „kol kas“, – pasakė Mara.

– Kol kas man tinka, – pasakė Tonis.

LIKO 17

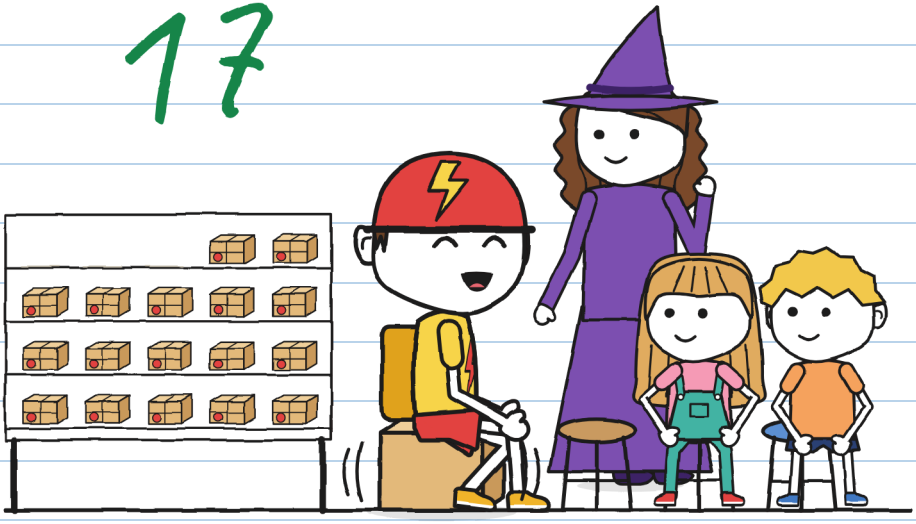

„Kol kas“ gali trukti metų metus. Paklausk Nr. 3. –J.

Parodžiau Toniui savo sėdynės projektą. Tai buvo atėmę man visą savaitę.

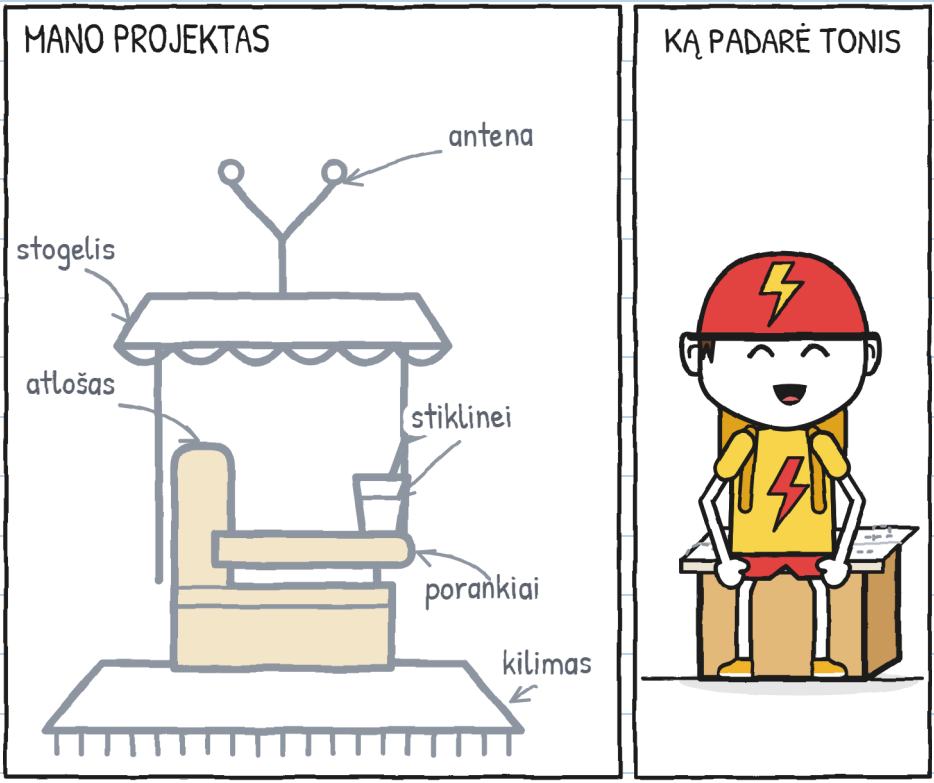

— Ar duosi man? — paklausė jis.
Sulenkė jį į keturias dalis, uždėjo ant dėžės ir atsisėdo.

Lauke varpelis buvo pasviręs ant vairo.

– Palaikysiu jį, kol užveržsi, – pasakiau.

– Galiu pats.

Jis galėjo pats. Aš žiūrėjau į tą varžtą. Atrodė, kad jis turi šimtą apsisukimų.

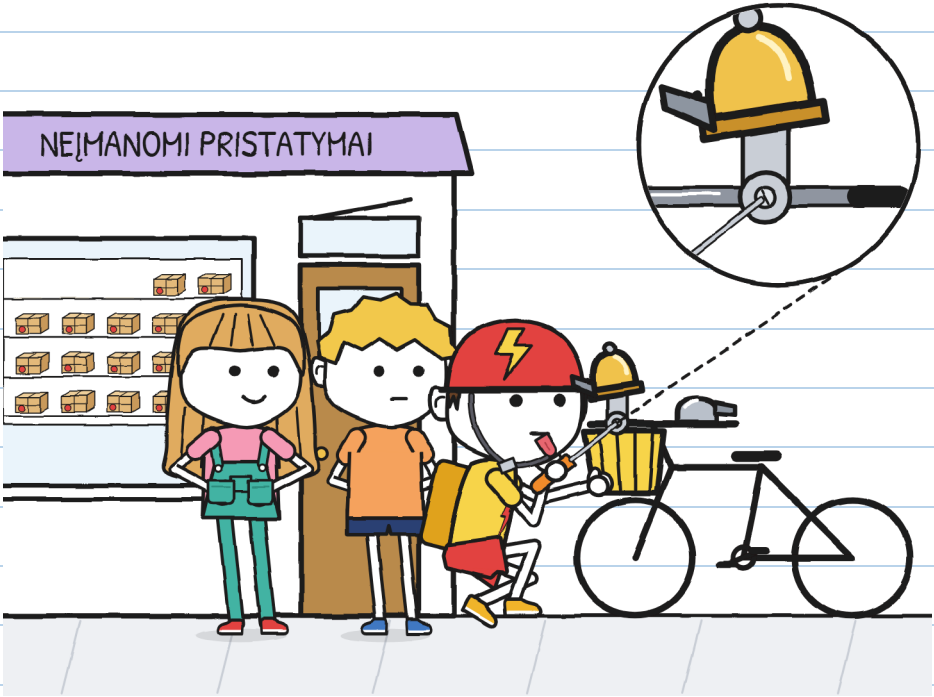

Julita išsitraukė autografų lapą. Ji buvo užklijavusi langiuką popieriniu lopu ir daug lipnios juostos.

– Tai tas iš spąstų, – pasakė ji Marai, kol ši dar nespėjo paklausti. – Aš jį pataisiau.
Paskui padėjo lapą priešais Tonį.
– Ar pasirašysi man autografą? Tikrą. Be nieko apačioje.
Tonis pažiūrėjo po lapu. Pažiūrėjo po prekystaliu. Apvertė varlę.
– Gerai.

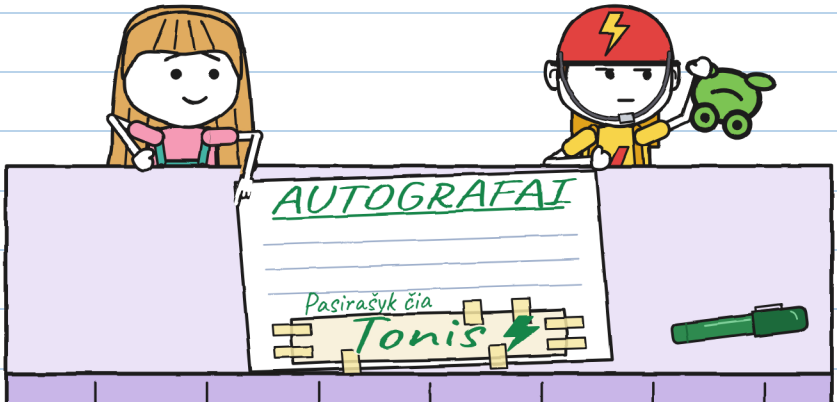

Pelniau tai. –J.

Vidurdienį Tonis išvyko į pristatymą. Senyvas ponas su berete lėtai ėjo skersai gatvę, pasiramsčiuodamas lazda.
Tonis sustojo. Palaukė. Ir vieną kartą paskambino varpeliu, kad ponas žinotų, jog jis čia.
Tilin.

Ponas pakėlė lazdą pasisveikinti ir ėjo toliau savo tempu.

— Tai don Antonio, — pasakė Mara. — Toniukas numeris du mano sąraše.

— Ar tas varpelis naujas? — paklausė ponas, jau mūsų šaligatvyje.

— Senas, — pasakė Tonis. — Buvo mano. Iš tada, kai mane vadino Toniuku.

— Manęs taip niekas nevadina jau šešiasdešimt metų. Jei nori, pasikeiskime: tu būsi don Antonio, o aš – Toniukas.

Tonis susimąstė.

— Kol kas ne.

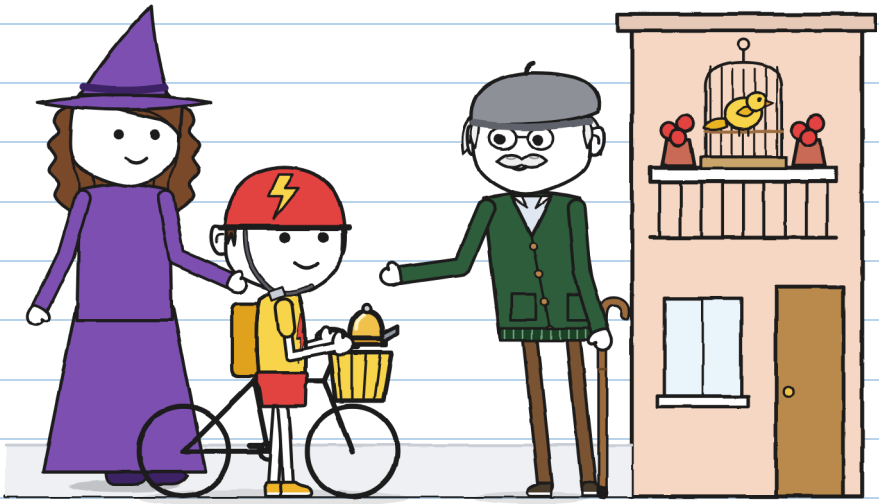

Išsitraukiau R. kortelę. Joje buvo šešios užuominos. Pridėjau dvi. Tonis paprašė mano tušinuko ir parašė apačioje savo raštu.

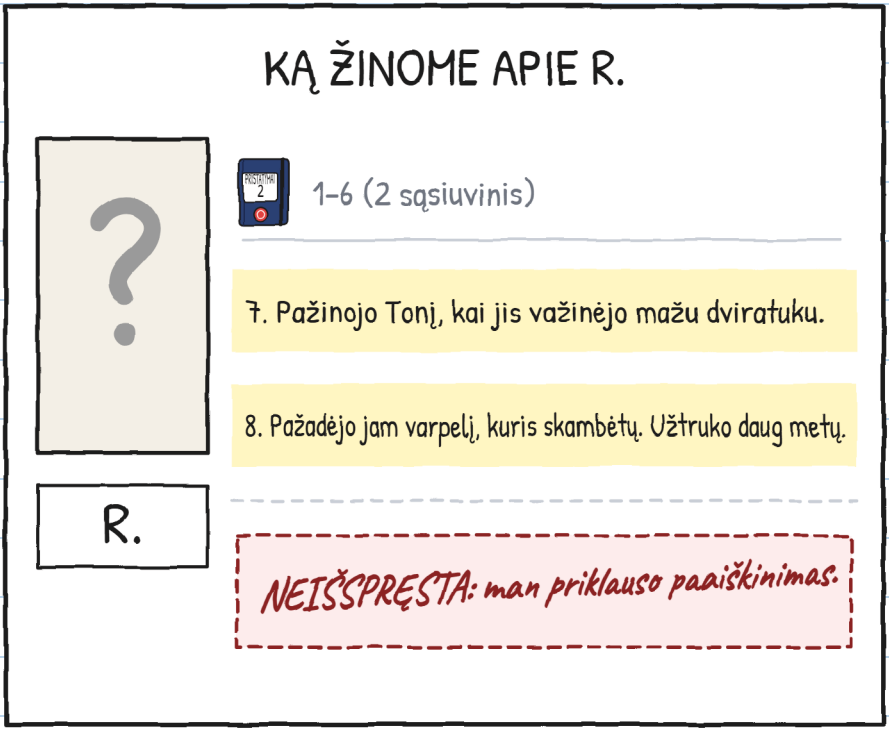

— O ar nepadėkosi? — paklausė Julita.

— Padėka ir skundas. Abu. Kai sužinosiu, kam.

Pirmą valandą įėjo Vera su Trupinuke ant rankų ir šakele plaukuose.

– Ateinu prašyti pagalbos. Trupinukė jau moka pakilti. Dabar jai reikia saugios vietos nusileisti. – Ji padarė pauzę. – Vakar ji išsirinko mano sriubą.

Trupinukė pažiūrėjo į mane ir padarė mano „tai ne aš" veidą.

Tavo, tiksliai. Su makaronu. –J.

– Ar tau reikia ko nors greito? – paklausė Tonis iš savo dėžės.

– Man reikia ko nors, kas moka laukti, – pasakė Vera.

– Aš irgi moku. Nuo šios savaitės.

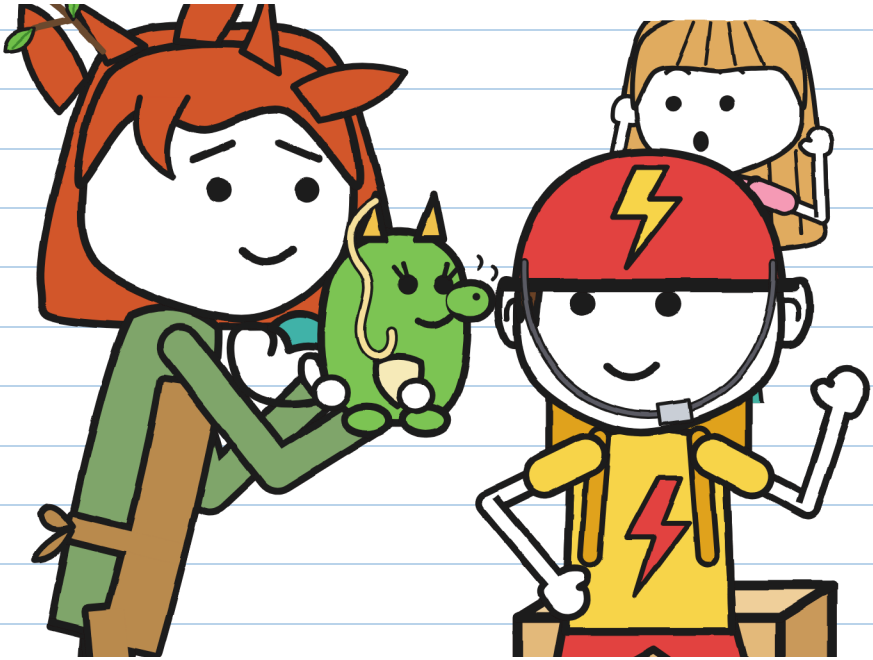

Aš irgi moku laukti. Jau? –J.

PRISTATYMAS NR. 3. Kiek kam užtruko:

	ŽAIBAS: dešimt minučių.
	R.: metai.
	Tonis: šešios dienos.
	Julita, klausydamasi: vienuolika minučių (rekordas).

Tonis išvyko į savo pristatymą. Iš gatvės atsklido tilin.
Ir dar vienas.
Šį kartą varpelį skambino jis pats.

Aš vis dar skambu pati. Stengiuosi. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 4

(jau greitai)

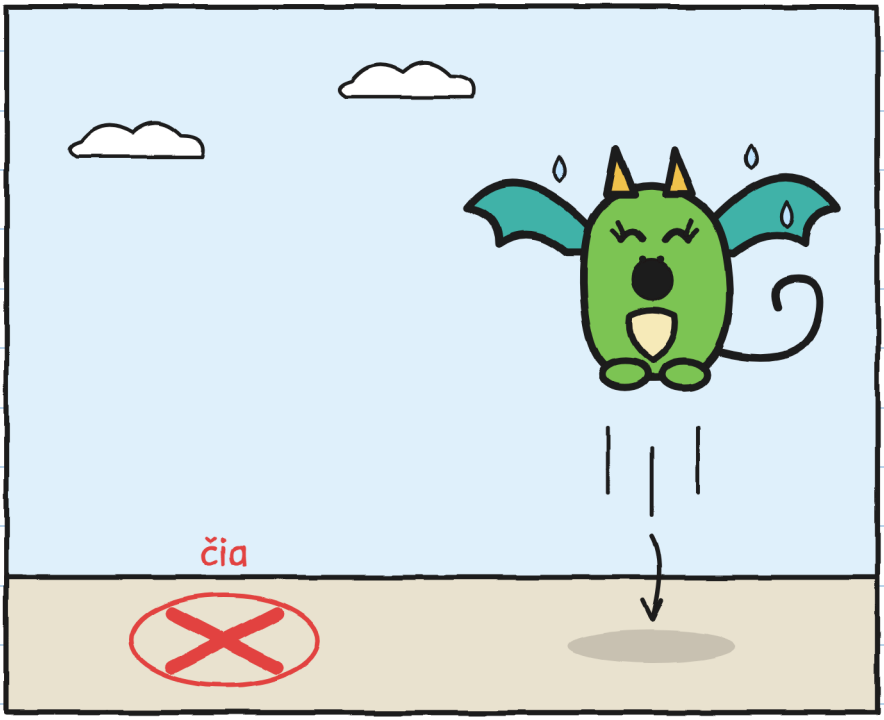

Kur nusileidžia drakono mažylė, kuri tave mėgdžioja? –J.

RAJONAS (3 versija)

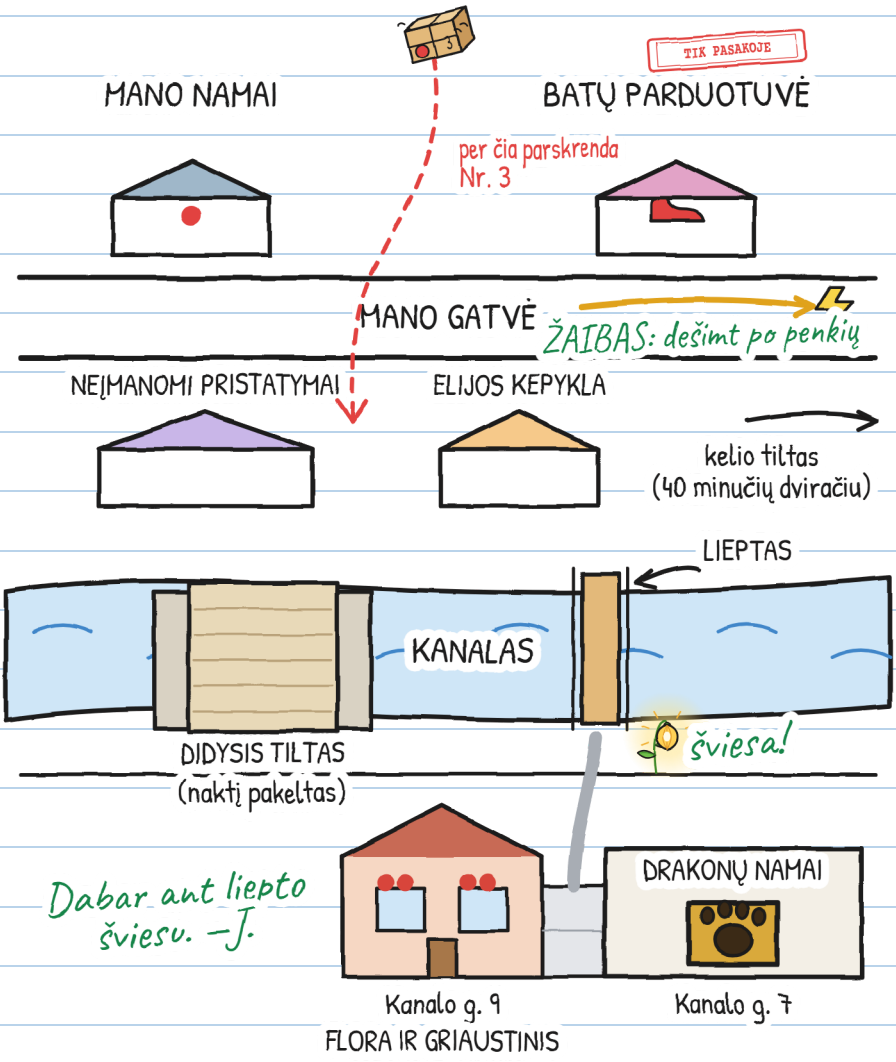

O TU, KAIP VADINIESI?

Tonį vadino Toniuku. Dabar jis pats renkasi, kaip vadintis. O tu?

Man patinka, kai mane vadina...

Taip pat galima mane vadinti...

Nenoriu, kad mane vadintų...

Aš esu Julita. „J.“ – tik kai pasirašau. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL – tai romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
MARA IR TONIS JUOKIASI. AR MATAI RAUDONĄ DVIRATĮ?

DYDIS XS · A1
Mara beveik nusijuokė. Tonis irgi. Tokio jo nemačiau nuo šeštadienio.

DYDIS S · A2
Mara išleido garsą, beveik juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio nemačiau jo juokiantis.

DYDIS M · B1
Mara išleido garsą, panašų į juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio jo juokiantis nemačiau.

DYDIS L · B2
Mara išleido garsą, kuris kitam žmogui būtų buvęs juokas. Tonis irgi nusijuokė. Nuo šeštadienio nebuvau jo matęs juokiantis.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+

BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžiu. Tas pats tilin. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRAS DVIRATIS: KĄ DARYTI

1. Visada dėvėk šalmą, gerai užsegtą. Net jei važiuoji tik „čia pat, šalia".
2. Kad tave matytų ir girdėtų: žibintai, šviesūs drabužiai ir skambutis. Skambutis perspėja, o ne įsako.
3. Abi rankos ant vairo. Jei kas nors blaško dėmesį, sustok saugioje vietoje.
4. Šaligatvis priklauso einantiems pėsčiomis: ten vesk dviratį už vairo. Prieš pereidamas sustok ir apsidairyk.

Antspaudas TIK PASAKOJE žymi tai, kas nutinka pasakoje, o gatvėje – ne.

PRIEŠ IŠVAŽIUODAMAS PATIKRINK DVIRATĮ

